

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodvs Expeditæ Confessionis Tum pro Confessarijs, tum pro Pœnitentibus

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1657

Cap. X. De veritate, qua cum Confessario agendum est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41773

C A P V T X.

De Veritate, qua cum
Confessario agen-
dum est.

Absolutis prædictis, su-
persunt quædam, quæ
ad facilem reddendam oris Con-
fessionem sunt in præsentia per-
currenda. Quoniam verò ali-
qua sunt, quæ taceri possunt; ali-
qua, quæ omnino secundum ve-
ritatem deponi debent; ideo
nonnulla ad nos pertinentia de
singulis excerpemus.

§. 1.

*Quare taceri licitè aliquod pec-
catum in Confessione
possit.*

Propter tria capita ali-
quem excusari posse, si
pecca-

peccatum aliquod mortale (nam veniale taceri posse, nullus ignorat) taceat, fatentur omnes propter impotentiam physicam, propter impotentiam moralem, propter invincibilem errorem, De quibus jam sigillatim.

3 Prænotandum est tamen tum hic, tum in consequentibus, ab omnibus semper tamquam certum supponi, transacta excusatione, debere a peccata mortalia nondum manifestata, manifestari Confessario, & ab eodem absolvi: Confessario, inquam, sed certè, non ex necessitate, eodem, qui prius te, quando adfuit excusatio, absolvit; potes enim & alterum eligere, dummodo live alter, live idem, sic rite approbatus. Ratio hujus est, quia est præceptum subdendi clavium, atque adeo Confessori contempus que legitimo, omnia mortalia ut ab ipso directè absolvantur

a Suar. S. a
aliqua a-
pud Lay-
man l. 5.
tr. 6. c. 8.
n. 9.

Impotentia Physica; ubi de Confessione, & absolutione moribunde.

¶ **I**am primum caput excusationis, est physica impotentia. Primò ergo quando quis ob vicinam mortem physicè loqui non valet, dato signo, quo moriens perita Confessione, vel aliquo, si potest, dicto peccato, saltem in genere, potest absolvi brevi absolutione infra ponenda libro 3. capit. primo §. 2. idque etiam sine injunctioe pœnitentiæ: quia hæc in necessitate omitteri potest, cum sit solum pars integralis.

¶ **S**ecundò idem dic si ob vicinum naufragium, seu præ b *Conine.*
b *de Sacr. d.*
7. n. 76.
Immo quando imminens *De Lugo*
de pœn. d.
27. à sec 1
periculum, aliud non permitte-
ret, possent multi b simul dolo-

O rem

rem ostendere, & aliqua peccata
confiteri, & sic simul absolvi.

6 Tertiò si quis sit surdus, vel
mutus; dicat enim quantum mo-
raliter potest, &c. e

c. Layman

lib. 5. tr. 6.

o. 8. n. 9.

7 Sed circa primum casum
de moribundo, sunt aliqua non
parum necessaria nobis adden-
da. In hoc enim certum sit; Pri-
mo, dato signo à poenitente, ipso
Sacerdote præsentem, posse illum
ab eodem absolvi.

8 Rursus certum sit, dato
signo, non præsentem Sacerdote
sed præsentem alio, quia alius co-
ram infirmo testificetur ipsi Sa-
cerdoti jam facto præsentem, de
voluntate moribundi, posse, im-
mo, & debere absolvi: ut doct.

d. Coninch. d. Id, quod
de Sacr. intelligo etiam nulla in absol-
d. 7. du 10 vengo adhibita conditione. R.
e De Lugo tio e est, quia licet quando, quod
de pœn. d. operatur ex assensu dubio, ut
7. s. 5. Sacerdos dubitet, an signa
§. 4. n. 9. infirmo exhibita, fuerint ex ver-

dolor

dolore, vel an quando dixit infirmus se velle confiteri, fuerit sui compos; licet inquam tunc sit apponenda, saltem mente concepta, conditio (id est, si es rectè dispositus, seu si es capax, te absolvo, & cetera.) tamen, quando operamur ex assensu probabili, ut in casu de quo loquimur; operari possumus absolute, & sine conditione; quia assensus præcedens absolutus est, quamvis sit probabilis.

9 Apud eundem Coninch invenies hanc doctrinam non esse contra illud decretum Clementis VIII. quo damnavit hanc propositionem. Licet per literas, aut internuntium Confessario absenti peccata Sacramentaliter confiteri, & ab eodem absente absolutionem obtinere. Et rectè; nam noster casus est longè diversus, ut patebit prædicta Decreti verba consideranti; & extat ex eodem Coninch

testimonium ejusdem Clemen-
tis datum Bellarmino, se non
intelligere damnare doctrinam
modò traditam.

10 Restant igitur duo quæ-
renda. Primò quando nullum
prorsus signum dat moribundus.
Secundò quando dat signum, sed
absente sacerdote; at procul ab
infirmo: an Confessarius possit
nihilominus, absente teste,
quasi absente interprete, absol-
vere.

Quoad primum, dico in rigore
Theologico talem moribundum,
qui ne nutum quidem de-
dit petitionis Confessionis, ne-
quaquam absolvi posse. Ratio
est, quia nulla tunc adest mater-
ria proxima, nempe Confessio
pœnitentis exterior, & sensibi-
lis, ne generaliter, ne confusè
quidem. Lege Coninch, *f* &
De Lugo. Quod si citentur ali-
qui Canones statuentes absolvi
moribundum posse, qui nullum
dedit

f Coninch.
d. 5. de Sac-
ram. n. 28

dedic signum; sunt ii intelligens
di si nullum dedic signum præ-
senti Sacerdoti, dedic tamen
astantibus. g

ii Dixi (in rigore Theologi-
co) nam quia nonnulli Docto-
res h putant ejusmodi moribun-
dum satis superque petere Con-
fessionem per mores Christia-
nos tota vita sensibiliter per-
ctos: atque adeo putant absol-
vi posse, saltem sub conditione,
si est capax absolutionis, idcirco
in praxi censeo posse, saltem sub
conditione dicta: immo propter
tam urgentem instantis mortis
necessitatem, etiam debere.
Ratio est, quia per conditionem
cavetur injuria Sacramenti: &
ex alia parte consulitur, quan-
tum fieri potest, saluti moribun-
di, qui in tali articulo præsumi
saltem attritus potest.

12 Quid, si fortè ita actuali-
ter peccando, subitò destituatur
sensibus, ut non possit, humani-

U 3 tus

g De Luga
de pæn d.
17. sect. 3.

h Homob.
Molfes.
Lotterius,
De litte-
ra is aliq;
apud Diā.
p 3. tr. 3.
ref. 8.

tus loquendo atteri? Respondeo tunc non esse præsumendum attritum, atque adeo nec absolvendum docent communiter; sed ego sub prædicta conditione vix illum regulariter sine absolutione dimitterem: non quia velim absolvere non dispositum, sed quia rarissimè evenit, ut tam cito sensibus quis, dum actu peccat, destituatur: ita ut vicinus morti non velit suæ salutis consulere per aliquam attritionem.

13 Quoad secundum; An scilicet, dato signo absente Sacerdote, & absente eo, qui de signo in sua præsentia dato testificatus est, absolvi moribundus possit; dicunt aliqui non posse. Ratio potissima eorum est, quia putant id prohiberi à prædicto Decreto Clementis VIII. At dico etiam in rigore posse, & debere, etiam si testis sit unus, qui de signo coram se dato testificatus est, & non sit præsens: id quod

i Vid. Coni. in simili d. 19. de extrem. unct. dub. 5 cit. Suar d. 42. de sacr. sec. 1 n. 10.

1 Coni. de sacr. d. 7. dub. 10. Præp in 3 p. de qual. lit. Conf. du 3. n. 76 Vide etiã De Lug. de pœn d. 17. tota sect. 4. & 5.

que non solum sub conditione
(licet capax est) sed etiam absolutè.
Ratio est, quia moribundi ne-
cessitas urget nos, ut quantum
possumus, ei consulamus, & ex
alia parte nihil est, quod impe-
diat. Confirmo; quia ita doce-
tur à Concil. Arauxicano, à Car-
thaginensi, à S. Leone, à Rituali
Romano Pauli V. qui fuit post
Clementem VIII. fusè citatis
à Coninchio, & Præposito ejus
collega; cum enim hi non di-
stinguant, an astantes debeant
ferre testimonium præsentem, vel
non præsentem infirmo; nec nos
distinguere debemus. Quod au-
tem huic doctrinæ nec illud De-
cretum, nec aliæ rationes ob-
stant; fusè apud eosdem lege, si
libet.

14 Sed hic est scrupulus ali-
quibus Confessariis amovendus.
Dictum est prædictum infirmum,
dato signo, esse absolvendum.
Iam quodnam esse hoc signum
debet;

*m De Lug.
ib. sec. 4. 1.
sa.*

debet ? Dico ergo ejusmodi signum tripliciter generis esse posse. Primò potest esse signum ordinatum ex natura sua ad Confessionem; ut si Confessario ipsi, vel astantibus infirmus dicat, se dolere de peccatis, se petere veniam peccatorum, se vel econfiteri : & tunc non est dubium si sufficiens esse signum, ut is absolvatur.

*in Suarez,
Vas. Bon.
aliqui apud
De Lug. d.
de pœn. 17
Jec. 22. n.
26.*

o Ibid.

15 Possent secundò exhiberi hujusmodi signa sine ulla mentione, vel clara ordinatione ad Confessionem ; ut si infirmus tundat pectus, dicat Misere mei Deus, & similia; & tunc etiam sufficiens esse signum putandum est ; o quia in tali casu extremae necessitatis, sufficiens tacita petitio Confessionis, qualis hæc præsumenda à Christo non est.

16 Possunt tertiò haberi hujusmodi signa sub dubio, an orientur ad penitentiam, & dolore de peccatis,

tis, a
gust
petere
ri re
suspi
vel m
potest
manu
ex ali
aliqui
sed su
mo re
tus,) c
nocer
non ab
17
aliquo
gnis,
Confes
dit in
solvi?
edidit
modo p
mitur
nis deb
dit, qua

tis, an ex mœrore, metu, vel angustia morbi, vel mortis; ut si petenti signum an velit confiteri respondeat infirmus solum suspirando, vel lachrymando, vel manum Confessario stringat: potest enim id esse à vi morbi manus nervos contrahentis, vel ex alio capite: & tunc dicunt aliqui etiam absolvendum, *p p Ibid.* sed sub conditione, saltem animo retenta (si est rectè dispositus,) quia in illo periculo, nihil nocet sic absolvere, & multum non absolvere, noceret.

17 Petes adhuc, qui prius per aliquod ex tribus prædictis signis, vel etiam expressè petiit Confessionem, & deinde incidit in phrænesim, potestne absolvi? Respondeo, si talia signa edidit morti proximus: potest modo prædicto: q quia præsumitur perseverantia dispositio nis debitæ. At si hæc signa edidit, quando erat sanus, longè à peri-

*q Layman
apud De
Lug. ibid.
q. 3. 30.*

periculo mortis; non poterit ex hoc capite: quia non præsumitur actu dispositus; seu in illa dispositione, ut oportet, perseverasse. Dico ex hoc capite: nam ex alio capite, quod nimirum posset præsumi in ea vicinitate mortis moribundum habere lucis intervallum, & se atterere, posset sub conditione, absolvi.

Impotentia Moralis, ubi de absolute reservatione reservatorum diminuta.

18 **S**ecundum excusationis scaput ut taceri aliquod peccatum mortale possit: est moralis impotentia: quæ est quorundam pœnitens ex Confessione alicujus peccati, prudenter, aut sibi aut proximo aliquod notabile damnum timet. Multos autem pœnitens certos, nonnullos vero dubios complectitur hoc caput

Primò

Primò igitur certum est r excu-
sari, quando pœnitens rationa- r *Confesse*
biliter: timet suum, quem alium d *1. cit.*
non habet, Confessarium reve-
laturum aliquid Confessionis.

19 Secundò, quando confite-
ri non potest, nisi alius à Con-
fessore, v. g. interpret, auditu-
rus sit. Excipio casum articuli
mortis. Nam tunc ex præcepto
Caritatis sibi quilibet de reme-
dio salutis providere debet: / in
alieno articulo tenetur, sal- f *Con d.*
tem fateri aliqua venialia, & ge- cit. 5. n. 75
ratim omnia mortalia, dicendo
se fateri omnia mortalia, quæ
fortè commisit; sic enim tutio-
rem suam salutem reddit, & ex
alia parte nullum jam sequitur
absurdum.

20 Terriò quando puella v.
g. rationabiliter timeret, ne tur-
pia confitens, à Confessario,
quem alium non habet, solici-
tetur.

21 Quartò quando pœnitens
pœn

rit ex
umi-
n illa
perfe-
:nam
irum
nitate
re lu-
erere;
olvi.
abs-
tionis
liquod
est mor-
uories
aliqu-
ut sibi
otabile
autem
os vero
e caput
Primò

propter fragilitatem sibi notam, timet, ne diu immorando in similitudinem peccatorum examine, in eadem prolatur: poterit enim non se examinare, nisi leviter: quamvis sint ex defectu examinationis nonnulla tacenda. Immo simile quid debere observare Confessarium in interrogationibus de ejusmodi rebus turpibus, diximus supra cap. 7. §. 10. n. 17.

*2. Castr. 10. 1.
tr. 2. d. 4.
puncto 2.
n. 4.*

22 Quintò, quando pœnitens est nimis scrupulosus; tunc enim cum adsit tum periculum faciendi odiosam Confessionem, tum periculum damni ipsius pœnitentis, tum summa difficultas, quæ est moralis impossibilitas præstat aliqua potius omitti, quàm notabilia hæc detrimenta subire.

23 Sextò quando Confessarius ipse non habens alium Confessarium, peccatum suum Sacerdoti confiteri non posset, nisi frangat sigillum Confessionis

tunc enim fateri poterit peccatum in genere, idque cum magna cautela, ne sigillum frangat.

24 Septimò, quando Confessario imminet periculum notabile. Ut si pœnitens sit cum morbo contagioso, nec Confessarius possit à longè audire: tunc enim paucis peccatis auditis absolvat.

25 Hæc sunt certa: modò advertas duo. Primum ut prædicta incommoda sint gravia, extrinsecaque Confessioni: non enim satis est timor, quod Confessarius te teneat pro peccatore, vel quid simile: hoc enim est intrinsicum Confessioni, quo non obstante, illam Christus Dominus instituit. Secundum quod semper intelligimus, nisi alterius Confessarii copia suppetat, etiam si hic esset aliquo parvo tempore expectandus, ad longum enim nequaquam obligeris.

P

Super

Superfunt jam duo, vel tria,
quæ vertuntur in dubium.

26 Dubitatur enim primò, an
qui habet casus reservatos possit
hos solos fateri Superiori, pote-
statem habenti illos absolvendi,
& ab ipso absolvi, ac pro ceteris
remitti ad inferiorem; vel con-
tra, fateri solos non reservatos
inferiori, qui absolvat, remitte-
mittatque pro ceteris reservatis
ad superiorem: in his enim ca-
sibus jam aliqua in Confessione
priori conticerentur.

27 Dico absolutè id fieri non
posse. Ratio est quia esset dimi-
diare Confessionem, sine neces-
sitate. Quare in hisce eventibus
vel superior audiat omnino
& absolvat: vel audiens reservatis
extra Confessionem, tollat
reservationem, seu mittat ad in-
feriorem, cui conferat potestatem
absolvendi à reservatis.
verò sit inferior, ne absolvat
sed mittat pœnitentem ad superi-
orem.

riore
trecto
mum
res u
in fur
qui ai
næ cr
qua c
oport
quid
suetu
tollen
tioner
vendu
28 D
si aliq
set; ut
test ad
superi
propre
mentu
tis, r
audire
29
possi
illi s
riore

riorem, vel ipse adeat; impetretque potestatem, & tum demum ritè absolvat. Ita Doctores u quidquid dicat Cajetanus in summa v. Confessio, cod. 10, qui ait, contrariam esse Romanæ curiæ consuetudinem; in qua discutienda (inquit) non oportet nimium sapere; quidquid inquam dicat; nam consuetudo illa solum est, quoad tollendas censuras, & reservationem, non verò quoad absolvendum sacramentaliter.

28 Dixi autem (absolutè) nam si aliqua necessitas urgeret, posset; ut si v. g. pœnitens non potest adire inferiorem, sed solum superiorem, qui tamen superior propter aliquod grave impedimentum, v. g. articulum mortis, non posset omnia peccata audire, &c.

29 Dubitatur secundò, an possit taceri complex, quando illi sequeretur infamia apud

u *Con d 7.*
Præp. de
Conf. q. 1.
dub. 9. &
alii pass.

confessorem : v. g. si filius cum matre peccet, quæ nota est confessario, an filius, qui nullam aliam habet conjunctam in primo gradu, possit fateri diminutè, id est se solum fornicatum esse, & tacere incestum.

aa *Conin. cit n 89.*

Suar d. 34 de pœn.

ser 2. n 11 Fagund. mox cit.

bb Nav. & alii quorum sent. valde probabilem vocat. Fag. præc. Hoc. 2. l. 1. c. 1. n 8. & Suar. cit. eod n. 11. sine.

30 Dico, quia nos supra capite 9 § 2. secuti eam sumus sententiam, quæ docet posse, immodere quempiam in similibus casibus complicem propalare: ideo consequenter hic dicendum non posse *aa* propter hanc rationem diminutè fateri. Quoniam verò aliqui *bb* sequuntur sententiam nostræ contrariam: ideo illam diminutionem admittunt, & quidem satis probabiliter.

31 Dubitatur tertio de objecto, seu materia peccati; ut explicuimus dicto §. 2. n. 14. Sed de hoc idem dicendum, quod de complice jam diximus, ut ex probitate rationis constat.

Lira

32 Tertium caput est error, vel ignorantia, in quo certum est primò excusari eum, qui invincibiliter ignorat, seu inculpabiliter tacet suum peccatum.

33 certum est secundò, quando ignorantia est solum venialiter culpabilis, nec valorem, nec fructum Sacramenti aliàs ritè suscepti impediens, excusari pœnitentem à mortali.

34 certum est tertio, quando est culpabilis mortaliter non excusari, atque adeo tunc & fructum, & valorem Sacramenti impediri; tunc enim cum desit confessio dolorosa; non ponitur materia apta Sacramento: quo modo enim confessio erit dolorosa: si actu, ratione illius culpabilis mortaliter ignorantia, peccatur.

35 certum denique fit quarto, quamvis sit laudabile, ne ex errore, & inadvertentia taceatur

tur aliquod peccatum, scribere peccata; neminem tamen obligari, immo nec esse laudabile, si quis sit paulò scrupulosior. Neque te conturbet communis doctrina, docens omnia peccata esse confessori subjicienda: nam satis dilucidè notavit concilium Tridentinum solum fideles obligari ad omnia, quæ, facta morali diligentia, menti occurrunt: non autem ad omnia, quæ quòmodo- cunque fuere commissa. De examine quod præcedere debet confessionem, ne quid taceatur, dicam inf. l. 3. c. 9. § 3,

§. 2.

De Mendacio in Confessione.

36 **P**oenitens multis posset modis in confessione mentiri, dum confitetur: id quod breviter explicare ad nostrum pertinet institutum; quo poenitens

tens, si fortè tunc mentiatur cognoscat graviterne, an leviter peccaverit, atque adeo benenè, an perperam sit cetera confessus.

37 Primò igitur certum est, peccatum esse grave mentiri in confessione circa peccata mortalia, non alias ritè confessa, & absoluta: nam si esset mortale illud tacere, multo magis illud negare. *a* Intellige, modo non habeat causam sufficientem illud tacendi: nam tunc etiam posset negare, sed ne venialiter peccet; utatur æquivocatione, secundum communes æquivocationis leges

a De Lug. d. de pœn. 16. sect. 2. n. 100.

b Idem de Lug. d. de pœn. 14. sect. 10. n. 171. contr. Sanch. ab eodem cit. quem cõt. oēs Theologos con-trarium docere affirmat idè De Lugo.

38 certum est secundò, mentiri circa mortalia alias ritè absoluta, quando confessarius de illis sive ut Medicus sive ut Iudex interrogat, tanquam quid necessarium ad præsentem confessionem; esse item *b* mortale. Ratio est, quia tunc habet jus

ribere
obli
bile, si
Ne.
is do
peccata
: nam
cilium
s obli
morali
t: non
modo-
De exat
debet
eatur,

ions.

posset
fessionem
d quod
ostrum
pœni-
tens

confessarias ad bene hanc confessionem expediendam & ex alia parte, cum agatur, de mortali; res est gravis.

39 certum sit tertio, fateri aliquod mortale, quod non fecisti, esse mortale, nisi forte ignorantia, vel bona fides te excuset: ut certe sæpe rusticos, & mulierculas excusat. Ratio est, quia variatur in re gravi iudicium confessarii.

40 certum sit quarto, esse mortale, mentiri circa veniale, quando tale mendacium datur pro materia totali confessionis: v. g. aliquis fatetur se obolum esse furatum, quod re vera furatus non est, nec aliam pro confessione materiam affert, peccat mortaliter: quia tunc poenitentia est causa irriti Sacramenti.

41 Præter hos quatuor casus, alius non occurrit, in quo sis de peccato mortali sollicitus, si forte mentiaris in confessione mendaciter.

*e Suar. de
pœn. d. 21
sec. 10. n. 6
& passim
alii præ-
ter Phil.
Fabrum
apud Diã.
p. 3. tr. 4.
res. 96.*

mendacio alias in se minimè
gravi: quare.

42 certum sit quintò, quod
cunque mendacium prolatum
in aliis materiis, quæ ad con-
fessionem non pertinent: gravi-
tatem non contrahere in eo,
quod in confessione asseratur.

43 certum sit sextò accusare
se de peccato veniali, quod quis
non commisit; dummodo alia
subdatur materia; non esse mor-
tale & quia jam absolutio suffi-
cienter habet quod deleat.

44 certum sit septimò negare
mortale ritè absolutum, nec fa-
ciens ad præsentem confessio-
nem, non esse mortale, ut ex di-
ctis n. 38. colligitur.

45 Quæritur ergo hic solum,
an sit mortale unum numero
peccatum mortale fateri pro
alio, v. g. si quis occidit Petrum,
dicat tamen mala fide, volens
celare hominem occisum, se oc-
cidisse

d Suar. &
Vasq. cit.
à DeLug.
d. 16. de
pœn. sec. 2.
c Idem.

Vafq 92
dub. 3
De Lug. de
paen d. 16.
sec. 3. n. 123

cidisse Pauū. *f* Respondeo peccatum esse mortale, ex eo capite, quia non ritè confiteretur: nam non cōfiteretur peccatum, quod fecit, sed peccatum, quod non fecit: licet enim non teneatur quis ex se explicare distinctè individuationem sui peccati, unde posset in dicto casu dicere se occidisse hominem, tenetur tamen non supponere unum pro alio, quia sic confiteretur peccatum; quod non commisit, pro eo quod commisit.

§. 3.

Quandonam est obligatio repetendae Confessionem, vel generalem instituendi.

46 **M**aximè propter mendacium grave in confessione prolatum repetenda est confessio, & aliquando generalis plurium annorum confessio

erit instituenda. Ideo de hac re nonnulla hic subnectemus.

Primo igitur ex necessitate repetenda est, quando in ipsa confessione, actu fit aliquod mortale peccatum, quia tunc confessio irrita est, & consequenter reiteranda. *a De Lug. de pœn. d. 16. sect. 5. n. 597.* Hinc quando deest dolor debitus: quando confessio fit ex fine mortaliter malo, quando culpabiliter taceatur aliquod mortale; debet repeti omnino confessio. Vbi advertunt rectè aliqui, *b Id. ibid.* quod si quis ante decem annos v. g. tacuerit, ex culpa gravi, peccatum mortale in aliqua confessione, & postea in aliis confessionibus consequentibus, hujus culpæ non est recordatus; quando deinde comperit vitium antiquæ illius confessionis; non debet obligari ad repetendas omnes confessiones consequentes, seu fortè intermedias bona fide institutas; sed solam illam, vel illas per-

peram factas, quando scilicet mala fide processit. Ratio hujus est, quia confessiones bona fide exhibitæ, id est dū confessionis sacrilegæ nō adfuit recordatio, validæ fuerunt, & fructuosæ.

47 Secundò repetenda est ex necessitate confessio, quando deest debitus ritus Sacramenti

e Id. ibid. Pœnitentiæ. c. Hinc quando defuit absolutio: quando defuit vel debita intentio absolvendi in Confessario vel intentio recipiendi absolutionem in pœnitente: quando defuit jurisdictio in eodem confessario, vel propter excommunicationem est impedita, confessio erit à fidelibus repetenda.

48 Verum hic quatuor advertite. Primò si defuit quidem absolutio, sed pœnitens accedit ad eundem confessarium; non debere *d* repeti à pœnitente confessionem: cum sufficiat, quod in confuso cognitionem eorum habeat

habeat confessor, pœnitensque dicat. Fateor omnia peccata, quæ heri confessus sum, juxta ea quæ infra lib. 3. capite secundo dicentur.

At si accedat ad alium, tunc sanè oportebit totam confessionem novo confessario ritè deponere: ut ibidem dicetur.

49 Secundò. Quando Sacerdos habet impedimentū necessariū, ita ut non possit audire omnia peccata pœnitentis, sed aliqua, ut in naufragio, vel articulo mortis ipsius confessarii, sanè confessio non erit reperenda quoad omnia, sed solum quoad non explicitè confessa: ut nimirum ab iis directè pœnitens absolvatur.

50 Tertiò. Si confessor est excommunicatus, tunc solum debet reperi confessio ipsi facta, quando est excommunicatus per nominatam denūciationem, vel propter clerici publicam per-

confessionem: propter ceteras valida est absolutio: imò licitè petitur tunc à pœnitente: & cum petitur; licitè etiam impenditur à confessario existente in gratia, data per actum contritionis, cum id concedatur à concilio constantiensi. e

e Extr.

*Martini
5. ad evi-
tanda scā-
dala.*

*f Suar. de
pœn. d. 28.
sect. 2. n. 12*

SI Quartò. Quid quando confessio facta fuit confessario omnino indocto, vel semidor- mienti? Respondeo, si indocto quacunque ignorantia etiam ne- scienti discernere peccatū mor- tale à veniali: ut si v. g. homici- dium putet esse veniale; dum- modo sciat aliquo tandem mo- do, etiam in communi peccatum aliquod, seu offensam Dei esse in pœnitente, ne sis sollicitus, confessionem repetere, si bona fide illum adeas, & non ex cul- pa, qua confessario velis uti, qui tibi mederi non possit: si mala sollicitus esse debes repetendi totam confessionem. Ratio est

quia

qui
te o
vibr
fati
com
do,
dix
fide
actu
5
con
cas
fess
Der
& p
sem
to n
con
pecc
quæ
pter
sunt
53
in p
mè)
cit o

quia sub bona fide tu ex una parte omnia peccata subiecisti clavibus; ex alia, ad validitatem, satis est illa peccati cognitio in communi, ut patet in moribundo, qui ritè absolvitur si solum dixerit se peccasse, at sub mala fide, non es rectè dispositus: quia actu peccas dum confiteris.

52 Quod si semidormienti confitearis mala fide: certè peccas: unde invalida erit tua confessio, & integrè repetenda. *g g De Lug. de pœn. d. 16. à n. 606.*
Denique si bona fide confitearis, & post absolutionem advertas te semidormienti falsum esse; putato non esse repetendam tunc confessionem, quoad omnia peccata, sed solum quoad illa, quæ audita minimè fuere propter somnum: quia jam illa non sunt subjecta clavibus.

53 Sed quid si pœnitens (ut in praxi occurrit frequentissimè) post absolutionem, cognoscit confessarium aliquaquidem non

non percepisse, sive propter formum, sive quod idem erit, per distractionem mentis, sed quæ illa fuerint non cognoscit? Respondeo in brevibus confessionibus, iterum omnia peccata repetere oportet; quia potest prudenter dubitari de singulis, an ritè fuerint audita; peccatum enim de quo est dubiũ, an fuerit in confessione detectum; debet certò detegi: prævalet enim confessio necessitatis confitendi; cum certò scias te peccasse, dubium autem sit an detexeris. In prolixis confessionibus, in quibus non potes prudenter dubitare de singulis; non obligaris; *h* satis enim erit te in communi fateri ejusmodi dubium, hoc est te dubitare, an aliquod peccatum ex tuis confessor audierit. Ratio est quia tunc habes dubium prudens, atque adeo non teneris, nisi ad confessionem illam in communi illius dubii; quod tibi

h *Id. ibid.*

tibi dumtaxat exploratum est; sicuti obligareris fateri te mortaliter peccasse, sed non recordari, quo genere peccati, in eo eventu, quo aliquod patrasses peccatum, illiusque in particulari non meminisses.

§ 4 Repetenda est tertiò Confessio ratione excommunicationis non ablatæ à pœnitente. Explico. Si Confessor pœnitentem excommunicatum absolveret à peccatis, non præmissa absolutione à censuris, seu ab excommunicatione, validane est absolutio à peccatis, & consequenter non repetenda Confessio. Respondeo. Si pœnitens bona fide procedit, valida est, nec repetenda; Ratio est quia nimis onerosum esset dicere, oblitum invincibiliter aperire se esse excommunicatum; si absolvatur à peccatis, invalidam fecisse peccatorum Confessionem; nec enim habemus unde colligamus Eccle-

*i Suar. to. 5
in 3. p. de
Cens. d. 19.
sec. 3. n. 10*

Ecclesiam voluisse irritare illam
absolutionem, quæ, non præ-
missa absolutione à censuris, ex-
hibita, nulla fraude, fuit; par
autem ratio est in casu, de quo
disputamus. At verò si mala
fide extorta est absolutio à pec-
catis, non præmissa absolutione
ab excommunicatione; sanè
tunc irrita erit Confessio ex de-
fectu debitæ dispositionis, atque
adeo repetenda, cum tunc fiat
contra præceptum grave Eccle-
siæ, absolutionem à peccatis an-
te resolutionem excommunicatio-
nis impendere prohibentis.

§§ Petes hac occasione, An
quando Confessor præmittit ab-
solutionem à censuris per illa,
vel similia verba, Absolvo te ab
omni excommunicatione, in
quantum possum & indiges, sub-
jungitque absolutionem à pecca-
tis; an, inquam, per prædictam
absolutionem deleatur excom-
municatio, qua poenitens erat
irre-

irret
fess
spon
rius
juris
com
dele
illius
tione
quia
haber
simpl
di, qu
vandi
fui, q
vere
non à
pter e
rum,
ordin
m nec
servat
vatis,
ca res
Idem

irretitus, sed ejus immemor Confessario nequaquam aperuit: Respondeo, posito, quod Confessarius habuerit potestatem, seu jurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri. Unde postea pœnitens illius recordatus, nova absolutione non indigebit. / Ratio est, 1 *Con d. 4. de excom. du. 26. n. 217. & de pœn d. 12. du. 12. n. 9* quia Confessor semper habet, habereque debet intentionem simpliciter absolutam absolventi, quantum licitè potest; reservandique partes omnes officii sui, quas non servaret, si absolute intenderet à peccatis; & non à censuris. Id quod, propter eandem rationem, est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in delegato: nec solum in censuris non reservatis; verum etiam in reservatis, si in absolvente adest circa reservata potestas absolvendi. Idem etiam evenit in peccatis reservatis.

o Suar. de
pœn. d. 31.
sec 4. n. 13
apud Sâc.
l. 4. in Dec
c. 5 4. n. 39

reservatis nisi quis enim im-
mor bona fide illa se habere ab-
solvatur modo dicto à Superio-
re, vel privilegiato: vel ex facul-
tate jubilæi, cruciatæ, &c. sanè
remanet à reservatis absolutus;
quia absolvens intendit absolve-
re, quantum licitè potest; & so-
lum in pœnitente remanebit
obligatio subdendi directè cla-
vibus; (non quidem necessariò
coram superiore, vel privilegia-
to: sed coram Confessario, po-
tente tamen absolvere à mortali-
bus) illud peccatum reserva-
tum, quando fuisse reservatum
pœnitens animadvertit. Dixi
primo (bona fide) nam qui mala
fide tacet censuram, vel reserva-
tionem; non absolvetur: quia
non est dispositus ad absolutio-
nem. qui rem tam gravem ma-
la fide Confessori non ape-
rit.

§. 6. Dixi secundo, quantum
licitè potest: quare si in privile-

gio

gio, seu jubileo esset forma, ne possit licitè quis absolvi, nisi aliqua conditione adimpleta, v. g. nisi, satisfacta parte; non cense- retur, Confessor per illud, ab- solvo te ab omni excommunica- tione, absolvere, si parti minimè sit satisfactum. Ratio est, quia ut dictum est, solum habet, ha- bereque præsumitur intentio- nem absolvendi quos, & quan- tum validè, & licitè potest.

57 Petes iterum. Si Confes- sor absolvere potens, absolvat à peccatis, dicendo, Absolvo te à peccatis tuis, nulla præmissa formula absolutionis ab censu- ra: ut usu venire solet in brevi- bus confessionibus, & in articu- lo mortis; remanebitne ignarus hæc censuræ immo & conscius, si tamen propter imminentem mortem loqui non potest, rema- nebitne, inquam; absolutus ab illa? Respondeo remansurum abso-

o DeLug.

d 16. sect.

15. n. 625.

*p. Suar de
Cens. d. 10
sect. 2. in
quo cessat.*

absolutum. *p.* Ratio est, quia in illo, absolvo te à peccatis, involvitur absolutio à quocunque vinculo nato ex peccatis, atque adeo à censuris, cum igitur ejusmodi Confessor supponatur vel licitè fungi suo munere; supponetur etiam ab eo censura vinculo absolvere; multoque magis id erit in illo articulo mortis, si tunc expressè absolvens, intendat per illa verba sola, absolvo te à peccatis, absolvere etiam à censuris. Ad majorem autem certitudinem sic absolvat; absolvo te ab omnibus censuris, & peccatis: quia certum est illud, ego te absolvo, sufficere ad absolutionem peccatorum: quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad absolutionem censurarum.

LIBER

L

A B

D

For

E

ut est
peccat
tandus
absolv